

Arrest

nr. 299 190 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. VAN DEN BRUEL en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 7 maart 2022, dient op 9 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 27 juni 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 12 juni 2023.

1.3. Op 23 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 25 augustus 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Shinwaristam en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd ongeveer 20 jaar geleden geboren in Dokancha (provincie Nangarhar, district Deh-bala). Daar woonde u ook uw hele leven, tot u enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan met uw familie naar Jalalabad verhuisde. U hebt twee zussen en twee broers, die beiden militairen waren voor de taliban de macht grepen. Uw moeder woont in Jalalabad. Uw vader overleed halverwege 2020 aan een ziekte. U weet sinds de machtsovername niet waar uw broers zich bevinden. U bent verloofd met de dochter van uw paternale oom, die de Pakistaanse nationaliteit heeft en zich momenteel ook in dat land bevindt.

In Afghanistan hield u samen met uw vader een winkel open. Op 9 of 10 maart 2020 vond rond drie of vier uur in de namiddag een droneaanval plaats tegen een winkel in de buurt, die toebehoorde aan een zekere S., wiens zonen taliban waren. Op het moment van de aanval waren enkele taliban aanwezig in de winkel. De winkel werd verwoest en de oudste zoon van S. kwam om. Uzelf ontvluchtte de buurt toen de aanval plaatsvond.

Later diezelfde dag overhandigde de mollah u een brief van de taliban. Daarin werd u opgeroepen om uzelf aan te bieden aan de taliban in hun hoofdkwartier in Gorgorai. De dag daarop ontving uw vader een gelijkaardige brief. Jullie gingen te rade bij jullie dorpsgenoten, die jullie adviseerden het dorp te verlaten. Nog op dezelfde dag waarop uw vader de brief ontving trokken jullie naar Jalalabad. Op aanraden van uw vader verliet u na twee dagen Jalalabad en trok u naar Kabul en vervolgens naar Nimroz. U verliet Afghanistan op 15 of 16 maart 2020.

U reisde via Iran naar Turkije, waar u ongeveer een jaar verbleef in Istanbul. U kwam de Europese Unie binnen via Bulgarije, om vervolgens verder te reizen via Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. U betrad het Belgische grondgebied op 7 maart 2022 en diende op 9 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek kreeg een andere winkelier in de buurt ook een brief van de taliban. Hij vluchtte naar Rusland.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood of ondervraagd door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor, die alle kopieën zijn: uw taskara, enkele documenten in verband met een zending van DHL die verloren geraakte, foto's van verwondingen die u opliep in Bulgarije, een scan van uw gebit en de militaire kaarten van uw broers M. en S., alsook de bankkaart van M..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Meer specifiek kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u Afghanistan ontvluchtte omdat de taliban u in het vizier namen na een droneaanval gericht tegen een nabijgelegen winkel waar zich leden van die beweging bevonden. Uw relaas hieromtrent is op verscheidene punten sterk onaannemelijk, incoherent en weinig doorleefd.

Vooreerst is het hoogst opmerkelijk dat u niet in staat bent afdoende uit te leggen waarom de taliban net u verantwoordelijk achtten voor de droneaanval, noch op welke manier u concreet een rol gespeeld zou hebben in de kwestie.

Er kan immers verwacht worden dat de taliban specifieke redenen hadden om u ervan te verdenken betrokken te zijn en dat zij toch minstens een notie zouden hebben van hoe uw vermeende betrokkenheid in zijn werk gegaan zou zijn. Gevraagd waarom net u in het vizier werd genomen, stelt u dat de taliban mensen beschuldigen van spionage en hen doden om een voorbeeld te stellen voor de gemeenschap (CGVS p 16).

Erop gewezen dat dit nog steeds niet verklaart waarom u specifiek werd beschuldigd, vermeldt u dat u een buur was van de winkel en dat de taliban al gauw iemand beschuldigen die ze met een gsm in de hand zien (CGVS p 16). Beide zijn erg algemene, vage vaststellingen die geenszins exclusief op u van toepassing zijn. U bent logischerwijs niet de enige buur van S., noch de enige persoon die ooit een gsm vasthield in de buurt.

U vermeldt weliswaar één andere buur die ook door de taliban werd beschuldigd (CGVS p 13), maar dat doet weinig afbreuk aan de vaststelling dat u quasi willekeurig werd beschuldigd van een daad met zware gevolgen voor de gemeenschap en, indien u ontdekt zou worden, voor uzelf. Onder die omstandigheden kan worden verwacht dat de taliban ernstigere of specifiekere motieven hadden om u te beschuldigen dan die dewelke u noemt.

Uw relaas wordt evenzeer ondergraven door het feit u geen enkele informatie kan bieden over de wijze waarop u volgens de taliban betrokken zou zijn geweest bij de aanval. Bij de DVZ verklaarde u nog dat u 'informatie aan de autoriteiten gaf waardoor S. zijn winkel aangevallen werd' (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Bij het CGVS verklaart u, nog vager, dat de taliban u 'kozen als spion' (CGVS p 15) en dat ze vermoedden dat de drone 'door u gedaan werd' (CGVS p 16).

Gevraagd op welke manier u dan volgens de taliban verantwoordelijk was voor of betrokken bij de aanval, stelt u dat u dat niet weet. Gevraagd of de taliban u ooit vertelden op welke manier u volgens hen een rol had gespeeld, zegt u van niet (CGVS p 17).

De vaststelling dat u dergelijke vage verklaringen aflegt omtrent de motieven van uw belagers en de beschuldigingen die u in gevaar brachten, doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en de vrees die eruit zou voortvloeien.

Bovendien kan u in wezen niet uitleggen waarom u Afghanistan diende te verlaten als gevolg van deze beschuldigingen. Deze vaststelling plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de door u aangehaalde vrees verder op de helling.

U verklaart dat de loutere beschuldigingen door de taliban reeds geen enkele andere optie openlaten dan te vertrekken (CGVS p 17). Niet alleen is dit op zich al een bijzonder sterke bewering, ze valt ook niet te rijmen met uw stelling dat uw vader met de mensen in het dorp sprak in de hoop om tot een oplossing te komen (CGVS p 17). Als elke beschuldiging van de kant van de taliban daadwerkelijk dermate zwaarwichtig is dat een vlucht noodzakelijk wordt, kan worden verwacht dat uw vader geen tijd of moeite zou verspillen door te zoeken naar een bemiddelde oplossing.

Bovendien bleef uw vader (die inmiddels aan een ziekte overleed), die eveneens door de taliban werd beschuldigd, wel achter in Jalalabad, hetgeen evenmin strookt met bovengenoemde bewering. Wanneer gevraagd waarom uw vader wel kon achterblijven in Afghanistan als het daar voor u te gevaarlijk werd, stelt u dat hij een oude man is en daarom nooit zou vertrekken. Toen de omgekeerde vraag aan u werd voorgelegd –waarom u diende te vertrekken terwijl uw vader kon blijven- herhaalt u andermaal dat uw vader een oude man was en dat het zijn prioriteit was u in veiligheid te brengen (CGVS p 19). Er dient echter te worden opgemerkt dat, indien deze kwestie u daadwerkelijk noopte tot een vlucht uit Afghanistan, hetzelfde ook verwacht kon worden van uw vader. Hij was immers de andere hoofdbetrokkene en bovendien het gezinshoofd, ook al was hij al van gevorderde leeftijd.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw overige familieleden, met name uw moeder en zussen, zich nog steeds in Afghanistan bevinden, net als uw paternale oom bij wie uw moeder nu woont (CGVS p 10). U stelt immers zelf dat de taliban er niet voor terugdeinzen de familieleden te doden van personen die zij

van spionage beschuldigen (CGVS p 15). Die bewering is moeilijk te verenigen met de vaststelling dat u nog steeds verscheidene familieleden in Afghanistan hebt, met wie het nu zelfs 'heel goed' gaat (CGVS p 12).

Er dient verder ook te worden vastgesteld dat zich geen nieuwe ontwikkelingen meer voordeden eens u naar Jalalabad trok (CGVS p 18). Het mag dan ook verbazen dat u zich onder die omstandigheden dan toch genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten in plaats van uw verblijf in Jalalabad verder te zetten zoals uw vader dat deed (CGVS p 12). Het spreekt boekdelen dat uw resterende familie in Jalalabad momenteel met rust wordt gelaten (CGVS p 12, p 13).

Bovendien worden uw verklaringen worden gekenmerkt door een weinig doorleefd of gedetailleerd karakter, wat hun geloofwaardigheid verder ondergraaft.

Zo legt u vage verklaringen af over de inhoud van de brief die de taliban aan u lieten leveren. Gevraagd wat er in de brief stond, komt u niet verder dan dat het een oproepingsbrief was waarin u werd gevraagd zich in Gorgorai te presenteren. Meer details over de instructies van de taliban of de inhoud van de brief in het algemeen kan u niet geven, ook al stelt u zelf dat het een brief van twee of drie pagina's was waar veel tekst in stond (CGVS p 16).

Deze brief vormt een cruciaal element in uw relaas en is van essentieel belang voor uw vrees. Dat uw verklaringen op dit punt dermate oppervlakkig zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. U verklaart dat u de inhoud van de brief niet kent omdat u het document niet las (CGVS p 16). Dit is geenszins een geldige verschoningsgrond. U kan namelijk lezen (CGVS p 9) en hoe dan ook mag verwacht worden dat u er alles aan doet om ten volle op de hoogte te zijn van dergelijke belangrijke elementen in uw verzoek. Dat u dit hebt nagelaten, ondergraaft niet enkel de geloofwaardigheid van uw relaas maar ook de ernst van de vrees die u zegt te koesteren. Ook de brief die gericht was aan uw vader las u nooit omdat die niet voor u bestemd was (CGVS p 17). Aangezien ook deze brief onlosmakelijk deel uitmaakt van uw relaas, mag verwacht worden dat u hierover eveneens goed geïnformeerd zou zijn.

Verder kan u ook slechts vage verklaringen afleggen over de droneaanval tegen de winkel van S., nochtans het centrale incident in uw relaas. U komt niet verder dan te zeggen dat u op dat moment in de winkel werkte omdat het schoolvakantie was en dat u zelf wegvluchtte toen het incident zich voordeed (CGVS p 12). Gevraagd om alles te vertellen wat u over de aanval weet, zegt u dat er rond de elf mensen omkwamen en dat de aanval zich dicht bij jullie afspeelde. Toen u expliciet de kans werd geboden om meer te vertellen, bracht u geen verdere informatie aan. Over de wijze waarop S. reageerde op deze aanval kan u helemaal niets vertellen (CGVS p 15).

Eveneens cruciaal in uw verhaal is de link tussen de familie van S. en de talibanbeweging. Het waren immers de taliban met wie u het aan de stok kreeg na de aanval (CGVS p 12). Gevraagd waarom S.s familie de kant van de taliban koos, stelt u eerder nietszeggend dat 'iedereen zo zijn eigen denken heeft' (CGVS p 15).

Zoals hierboven reeds gemotiveerd plaatsen verscheidene elementen in uw verklaringen vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Zo bleven uw familieleden achter in Afghanistan en toonde u bijzonder weinig interesse in de dreigbrieven die zo belangrijk zijn in uw relaas. U legt de dreigbrieven overigens niet neer.

Dezelfde apathische houding kenmerkt uw tocht doorheen Europa. Uit een opzoeking in de Eurodacvingerafdrukkendatabase blijkt dat u op 6 januari 2022 internationale bescherming aanvraag in Bulgarije, en op 24 februari 2022 in Oostenrijk. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u amper 24 dagen in Bulgarije bleef en vier dagen in Oostenrijk bleef (p12).

Ook reisde u voor uw aankomst in België eerst door verschillende veilige Europese landen zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in het bijzonder Zwitserland en Frankrijk (DVZ p 12).

Dat u in verscheidene Europese landen een asielaanvraag indiende zonder zelfs maar het resultaat van de procedure af te wachten, en in andere landen geen bescherming zocht, plaatst ernstige vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Indien u daadwerkelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, kan op zijn minst verwacht worden dat u in het eerste veilige land in Europa dat u bereikt een verzoek om internationale bescherming indient en daar ook daadwerkelijk de beslissing afwacht.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt een kopie van uw eigen taskara voor. Een dergelijk identiteitsdocument kan hoogstens bewijzen wie u bent en waar u vandaan komt. Uw identiteit staat in deze beslissing echter niet ter discussie.

U legt documenten neer van pakjesdienst DHL die aantonen dat een zending die voor u bestemd was verloren ging. Dergelijke overmacht volstaat als verschoningsgrond voor het ontbreken van bepaalde originele stukken, maar hier dient te worden herhaald dat documenten enkel een ondersteunde rol kunnen spelen. Uw verklaringen, waaraan geen geloof kan worden gehecht, spelen een veel grotere rol. U legt drie foto's neer van verwondingen die u opliep in Bulgarije. Dit punt wordt niet door het CGVS betwist, maar er dient te worden opgemerkt dat de nood aan internationale bescherming steeds wordt afgetoetst aan het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan.

U legt een scan voor die verwondingen aan uw gebit toont die u zou hebben opgelopen bij een nachtelijke aanval in Afghanistan. Aangezien u dit incident verder niet inroept bij uw verzoek om internationale bescherming, is het stuk dan ook niet relevant voor de beoordeling ervan.

U legt kopieën neer van de militaire kaarten van uw broers M. en S., net als M.s bankkaart. Deze kunnen hoogstens het militaire profiel van uw broers staven, een element dat u in het geheel niet inroept bij uw verzoek om internationale bescherming. Als bewijsstukken zijn deze documenten dan ook niet pertinent. Bovendien legt u geen enkel bewijs neer dat de personen aan wie deze documenten toebehoren daadwerkelijk uw broers zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het

reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086

dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie

beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In

latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de

Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan negen jaar onderwijs te hebben gevolgd (CGVS p 9), nog steeds praktiserend moslim te zijn (CGVS p 9) en nog steeds in contact te staan met uw familiale netwerk in Afghanistan (CGVS p 11). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in hoofdorde en in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij wijst erop dat hij geen kennis heeft van de reden waarom de taliban hem viseerden na de droneaanval en kan alleen vaststellen dat hij wel degelijk als verantwoordelijke werd aangeduid. Hij heeft zich niet verder geïnformeerd bij de taliban waarom hij er door hen van zou worden verdacht nu het er niet op een vriendelijke manier aan toe gaat eens men in verdenking is gesteld.

Vervolgens legt hij uit dat zijn vader het gezinshoofd is van de familie, dat hij verantwoordelijk is voor zijn andere familieleden en hij daarom niet mee vertrokken is, wat volgens hem de bedreiging in zijn hoofde niet minder waar maakt.

Ten slotte wijst hij erop dat hij niet alle details van de brief over de aanval kent, maar dat hij verteld heeft wat hij kon. Hij verwijst hiervoor naar de elementen in zijn verklaringen die hij wel kon toelichten en meent dat op basis daarvan een vrees in zijn hoofde bewezen is.

In ondergeschikte orde en in een tweede middel voert hij een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij meent dat de motivering inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan tekort schiet en dat de bronnen die gecontacteerd kunnen worden in Afghanistan beperkter zijn zodat er volgens hem geen zicht is op de werkelijke situatie. Omwille van zijn profiel zou hij een verhoogd risico lopen. Hij preciseert dat hij in maart 2022 een beschermingsverzoek heeft ingediend en reeds enige tijd niet meer in Afghanistan verblijft. Hij zou zich snel alle waarden en normen van het westen eigen hebben gemaakt en kan zich niet meer indenken in de conservatieve denkwereld van de taliban.

3. Nieuwe stukken

3.1. Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban. De taliban namen hem in het vizier na een droneaanval gericht tegen een nabijgelegen winkel, waar hun leden zich bevonden.

4.4.2. De commissaris-generaal hecht middels de bestreden beslissing geen geloof aan verzoekers vrees waardoor hij weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. Hij baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

I) Verzoeker legt vage verklaringen af omtrent de motieven van zijn belagers en de beschuldigingen die hem in gevaar brachten, wat reeds ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de vrees die eruit zou voortvloeien omdat

(a) verzoeker niet in staat is uit te leggen waarom de taliban net hem verantwoordelijk achtten voor de droneaanval, noch op welke manier hij concreet een rol gespeeld zou hebben in die kwestie;

(b) verwacht kan worden dat hij een notie zou hebben van hoe zijn vermeende betrokkenheid in zijn werk gegaan zou zijn;

(c) zijn verklaring, dat hij een buur was van die winkel, erg vaag is nu dit geenszins exclusief op hem van toepassing is;

(d) verzoeker geen enkele informatie heeft over de wijze waarop hij volgens de taliban betrokken zou zijn geweest bij de aanval;

II) Verzoeker kan evenmin uitleggen waarom hij Afghanistan diende te verlaten omwille van dergelijke beschuldigingen nu

(a) indien elke beschuldiging van de taliban daadwerkelijk dermate zwaarwichtig is dat een vlucht noodzakelijk wordt, verwacht kan worden dat zijn vader geen tijd of moeite zou verspillen met het zoeken naar een bemiddelde oplossing;

(b) zijn vader, die ook beschuldigd werd, wel achterbleef in Jalalabad;

(c) het opmerkelijk is dat zijn overige familieleden, met name zijn moeder en zussen, zich nog steeds in Afghanistan bevinden net als zijn paternale oom bij wie zijn moeder nu woont; (d) er zich geen nieuwe ontwikkelingen meer voordeden eens hij naar Jalalabad trok;

III) Verzoekers verklaringen getuigen van een weinig doorleefd of gedetailleerd karakter daar hij (a) zeer vage verklaringen aflegt over de inhoud van de brief die de taliban aan hem lieten leveren en hij niet verder komt dan te stellen dat het een oproepingsbrief was;

(b) de dreigbrief niet neerlegt;

(c) vaag blijft over de droneaanval tegen de winkel van S., wat nochtans het centrale incident vormt in zijn relaas;

IV) Dat verzoeker in verscheidene landen een asielaanvraag indiende zonder zelfs maar het resultaat van de procedure af te wachten en in andere landen geen bescherming zocht, plaatst ernstige vraagtekens bij de ernst van zijn vrees;

V) De documenten kunnen niet tot een andere appreciatie leiden daar:

(a) documenten slechts een ondersteunende rol spelen;

(b) de kopie van zijn eigen taskara hoogstens kan bewijzen wie hij is en waar hij vandaan komt, wat niet ter discussie staat;

(c) de overmacht, die blijkt uit de documenten van DHL die aantonen dat een zending verloren is gegaan, weliswaar volstaat als verschoningsgrond voor het ontbreken van bepaalde originele documenten, maar er aan zijn verklaringen geen geloof kan worden gehecht;

(d) de drie foto's verwondingen die hij zou hebben opgelopen in Bulgarije aantonen, terwijl de nood aan internationale bescherming afgetoetst dient te worden aan het land van zijn nationaliteit;

(d) een scan die verwondingen aan zijn gebit die hij zou hebben opgelopen bij een nachtelijke aanval in Afghanistan aantoont, maar hij dit incident niet verder inroept bij zijn verzoek om internationale bescherming;

(e) de kopieën van de militaire kaarten van zijn broers M. en S. en M.'s bankkaart hoogstens hun militaire profiel kunnen staven, maar dat een element betreft dat hij niet inroept als nood aan internationale bescherming en bovendien geen bewijs van verwantschapsband voorligt;

VI) Verzoeker toont niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen,

waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch in zijn geheel nalaat om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaas te herstellen.

4.4.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers uiterst gebrekkige kennis en vage verklaringen omtrent de reden waarom hij er door de taliban van verdacht zou zijn om informatie te hebben doorgegeven aan de autoriteiten, wat nochtans de directe aanleiding vormde voor zijn vlucht uit Afghanistan, de geloofwaardigheid van zijn relaas reeds ten stelligste ondermijnt. Gevraagd waarom de taliban dachten dat hij specifiek verantwoordelijk was voor de droneaanval, komt verzoeker niet verder dan te antwoorden *“Dat is eigenlijk omdat ze dit soort dingen doen om mensen bang te maken. Ze zeggen: ‘jij deed dat’ en dan doden ze die persoon voor de andere mensen van het dorp, om hen bang te maken”* (NPO, p. 16). Hier meer specifiek op doorgevraagd, gaf verzoeker nog aan dat hij een buur was van de winkel die werd aangevallen en dat *“als ze je zien met een gsm in de hand, ze honderd procent zullen denken dat jij dat deed”*. Opnieuw gevraagd waarom hij dan wel verantwoordelijk werd gesteld voor een droneaanval, gaf verzoeker aan dat hij het niet weet (NPO, p. 17). Indien verzoeker er werkelijk van zou zijn beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor een droneaanval op talibanleden, kan van hem redelijkerwijze verwacht worden de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot dergelijke verdenking op meer nauwkeurige en gedetailleerde wijze te schetsen, *quod non*. Door in het verzoekschrift erop te wijzen dat het er niet op een vriendelijke manier aan toegaat, verantwoordt hij zijn vage verklaringen over het kernaspect van zijn vluchtrelaas hoegenaamd niet. De Raad acht het vervolgens des te treffender dat verzoeker bij de DVZ weliswaar expliciet aangeeft dat de taliban hem ervan verdachten informatie te hebben doorgegeven aan de autoriteiten (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.5), maar dit in het kader van zijn persoonlijk onderhoud verder onbesproken laat, hoewel hij meerdere keren gevraagd werd naar de reden waarom hij door de taliban ervan beschuldigd werd een droneaanval te hebben uitgevoerd. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier waardoor zij door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *“Vooreerst is het hoogst opmerkelijk dat u niet in staat bent afdoende uit te leggen waarom de taliban net u verantwoordelijk achtten voor de droneaanval, noch op welke manier u concreet een rol gespeeld zou hebben in de kwestie.*

Er kan immers verwacht worden dat de taliban specifieke redenen hadden om u ervan te verdenken betrokken te zijn en dat zij toch minstens een notie zouden hebben van hoe uw vermeende betrokkenheid in zijn werk gegaan zou zijn. Gevraagd waarom net u in het vizier werd genomen, stelt u dat de taliban mensen beschuldigen van spionage en hen doden om een voorbeeld te stellen voor de gemeenschap (CGVS p 16).

Erop gewezen dat dit nog steeds niet verklaart waarom u specifiek werd beschuldigd, vermeldt u dat u een buur was van de winkel en dat de taliban al gauw iemand beschuldigen die ze met een gsm in de hand zien (CGVS p 16). Beide zijn erg algemene, vage vaststellingen die geenszins exclusief op u van toepassing zijn. U bent logischerwijs niet de enige buur van S., noch de enige persoon die ooit een gsm vasthield in de buurt.

U vermeldt weliswaar één andere buur die ook door de taliban werd beschuldigd (CGVS p 13), maar dat doet weinig afbreuk aan de vaststelling dat u quasi willekeurig werd beschuldigd van een daad met zware gevolgen voor de gemeenschap en, indien u ontdekt zou worden, voor uzelf. Onder die omstandigheden kan worden verwacht dat de taliban ernstigere of specifiekere motieven hadden om u te beschuldigen dan die dewelke u noemt.

Uw relaas wordt evenzeer ondergraven door het feit u geen enkele informatie kan bieden over de wijze waarop u volgens de taliban betrokken zou zijn geweest bij de aanval. Bij de DVZ verklaarde u nog dat u ‘informatie aan de autoriteiten gaf waardoor S. zijn winkel aangevallen werd’ (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Bij het CGVS verklaart u, nog vager, dat de taliban u ‘kozen als spion’ (CGVS p 15) en dat ze vermoedden dat de drone ‘door u gedaan werd’ (CGVS p 16).

Gevraagd op welke manier u dan volgens de taliban verantwoordelijk was voor of betrokken bij de aanval, stelt u dat u dat niet weet. Gevraagd of de taliban u ooit vertelden op welke manier u volgens hen een rol had gespeeld, zegt u van niet (CGVS p 17).

De vaststelling dat u dergelijke vage verklaringen aflegt omtrent de motieven van uw belagers en de beschuldigingen die u in gevaar brachten, doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en de vrees die eruit zou voortvloeien.”

4.4.3.2. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoeker niet kan uitleggen waarom hij Afghanistan diende te verlaten ten gevolge van de beschuldigingen. Zo legt hij immers enerzijds uit dat de taliban geen enkele andere optie openlaten dan te vertrekken, maar

anderzijds dat zijn vader blijkbaar de hoop had om tot een oplossing te komen nu hij zijn vrienden in het dorp verzamelde om over het probleem te spreken (NPO, p. 17). Verzoeker geeft overigens geen enkele duiding bij zijn vage verklaring die luidt: *“als de overheid niets kan doen, dan is er niets te doen”* (NPO, p. 19). Voorts getuigt verzoeker van een opmerkelijke onwetendheid over de inhoud van de dreigbrief die hij zou hebben ontvangen van de taliban en die tot gevolg had dat zijn vader de beslissing nam om zijn zoon het land uit te sturen. De *protection officer* stelt verzoeker de vraag naar wat er precies in de dreigbrief stond, waarop verzoeker niet verder komt dan aan te stippen dat er veel tekst in stond, dat zijn naam en die van zijn vader erin stond en dat het een soort uitnodigingsbrief was om zich te presenteren. Hij voegt expliciet toe dat hij de brief niet heeft gelezen (NPO, p. 16). Dat hij die brief niet las omdat het volgens zijn eigen gezegden genoeg was dat zijn vader die had gelezen (NPO, p. 17) is weinig ernstig nu de bedreigingen verzoekers persoon aanbelangden, verzoeker geschoold was en kon lezen en op dat moment reeds de leeftijd had bereikt van 17 jaar. Verzoekers desinteresse in de inhoud van de dreigbrief rekening houdend met zijn profiel, plaatst het bestaan ervan wel degelijk op de helling. Waar hij in zijn verzoekschrift erop wijst dat hij niet alle details van de brief kent en evenmin van de aanval, maar dat hij verteld heeft wat hij kon en hij hiervoor verwijst naar de elementen in zijn verklaringen die hij wel kon toelichten, laat hij na te concretiseren welke verklaringen dan wel van die aard zouden zijn om de ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees te doen herstellen. Dat verzoeker bovendien en uiteindelijk alleen is vertrokken uit Afghanistan, terwijl zijn vader exact dezelfde dreigbrief zou hebben ontvangen (NPO, p. 18), tart overigens alle verbeelding. Waar hij dit in zijn verzoekschrift poogt te verschonen stellende dat zijn vader gezinshoofd was, stemt dit geenszins overeen met zijn verklaringen zoals die blijken uit het persoonlijk onderhoud, waardoor deze niet dienstig zijn. Hem gevraagd waarom zijn vader achterbleef in Afghanistan en hij zelf moest vertrekken, antwoordt verzoeker immers niet meer dan *“hij wil niet naar buiten gaan omdat hij een oude man is”* (NPO, p. 19).

Verzoekers verklaarde bovendien dat er na zijn vertrek niets meer gebeurd is in verband met zijn problemen. Hij gaf aan dat er in zijn dorp wel problemen waren met andere mensen en dat zijn moeder hem vertelde dat er altijd gevechten waren en dit niet te stoppen is (NPO, p. 13). Indien verzoeker werkelijk dermate gevisieerd werd of wordt door de taliban, is het weinig waarschijnlijk dat zijn familie, die nog in Afghanistan verblijft, geen problemen met de taliban zou kennen, wat een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn relaas. Volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad bijgetreden: *“Bovendien kan u in wezen niet uitleggen waarom u Afghanistan diende te verlaten als gevolg van deze beschuldigingen. Deze vaststelling plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de door u aangehaalde vrees verder op de helling.*

U verklaart dat de loutere beschuldigingen door de taliban reeds geen enkele andere optie openlaten dan te vertrekken (CGVS p 17). Niet alleen is dit op zich al een bijzonder sterke bewering, ze valt ook niet te rijmen met uw stelling dat uw vader met de mensen in het dorp sprak in de hoop om tot een oplossing te komen (CGVS p 17). Als elke beschuldiging van de kant van de taliban daadwerkelijk dermate zwaarwichtig is dat een vlucht noodzakelijk wordt, kan worden verwacht dat uw vader geen tijd of moeite zou verspillen door te zoeken naar een bemiddelde oplossing.

Bovendien bleef uw vader (die inmiddels aan een ziekte overleed), die eveneens door de taliban werd beschuldigd, wel achter in Jalalabad, hetgeen evenmin strookt met bovengenoemde bewering. Wanneer gevraagd waarom uw vader wel kon achterblijven in Afghanistan als het daar voor u te gevaarlijk werd, stelt u dat hij een oude man is en daarom nooit zou vertrekken. Toen de omgekeerde vraag aan u werd voorgelegd –waarom u diende te vertrekken terwijl uw vader kon blijven- herhaalt u andermaal dat uw vader een oude man was en dat het zijn prioriteit was u in veiligheid te brengen (CGVS p 19). Er dient echter te worden opgemerkt dat, indien deze kwestie u daadwerkelijk noopte tot een vlucht uit Afghanistan, hetzelfde ook verwacht kon worden van uw vader. Hij was immers de andere hoofdbetrokkene en bovendien het gezinshoofd, ook al was hij al van gevorderde leeftijd.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw overige familieleden, met name uw moeder en zussen, zich nog steeds in Afghanistan bevinden, net als uw paternale oom bij wie uw moeder nu woont (CGVS p 10). U stelt immers zelf dat de taliban er niet voor terugdeinzen de familieleden te doden van personen die zij van spionage beschuldigen (CGVS p 15). Die bewering is moeilijk te verenigen met de vaststelling dat u nog steeds verscheidene familieleden in Afghanistan hebt, met wie het nu zelfs ‘heel goed’ gaat (CGVS p 12).

Er dient verder ook te worden vastgesteld dat zich geen nieuwe ontwikkelingen meer voordeden eens u naar Jalalabad trok (CGVS p 18). Het mag dan ook verbazen dat u zich onder die omstandigheden dan toch genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten in plaats van uw verblijf in Jalalabad verder te zetten zoals uw vader dat deed (CGVS p 12). Het spreekt boekdelen dat uw resterende familie in Jalalabad momenteel met rust wordt gelaten (CGVS p 12, p 13).

Bovendien worden uw verklaringen worden gekenmerkt door een weinig doorleefd of gedetailleerd karakter, wat hun geloofwaardigheid verder ondergraaft.

Zo legt u vage verklaringen af over de inhoud van de brief die de taliban aan u lieten leveren. Gevraagd wat er in de brief stond, komt u niet verder dan dat het een oproepingsbrief was waarin u werd gevraagd zich in Gorgorai te presenteren. Meer details over de instructies van de taliban of de inhoud van de brief in het algemeen kan u niet geven, ook al stelt u zelf dat het een brief van twee of drie pagina's was waar veel tekst in stond (CGVS p 16).

Deze brief vormt een cruciaal element in uw relaas en is van essentieel belang voor uw vrees. Dat uw verklaringen op dit punt dermate oppervlakkig zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. U verklaart dat u de inhoud van de brief niet kent omdat u het document niet las (CGVS p 16). Dit is geenszins een geldige verschoningsgrond. U kan namelijk lezen (CGVS p 9) en hoe dan ook mag verwacht worden dat u er alles aan doet om ten volle op de hoogte te zijn van dergelijke belangrijke elementen in uw verzoek. Dat u dit hebt nagelaten, ondergraaft niet enkel de geloofwaardigheid van uw relaas maar ook de ernst van de vrees die u zegt te koesteren. Ook de brief die gericht was aan uw vader las u nooit omdat die niet voor u bestemd was (CGVS p 17). Aangezien ook deze brief onlosmakelijk deel uitmaakt van uw relaas, mag verwacht worden dat u hierover eveneens goed geïnformeerd zou zijn."

4.4.3.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker, omtrent de motieven die betrekking hebben op zijn vage verklaringen over de droneaanval op de winkel van S. en de link tussen de familie van S. en de taliban, in zijn geheel onbesproken laat. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in de beoordeling dat voorgaande vaststellingen ook een smet werpen op de geloofwaardigheid van zijn relaas en neemt de motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, integraal over: *"Verder kan u ook slechts vage verklaringen afleggen over de droneaanval tegen de winkel van S., nochtans het centrale incident in uw relaas. U komt niet verder dan te zeggen dat u op dat moment in de winkel werkte omdat het schoolvakantie was en dat u zelf wegluchtte toen het incident zich voordeed (CGVS p 12). Gevraagd om alles te vertellen wat u over de aanval weet, zegt u dat er rond de elf mensen omkwamen en dat de aanval zich dicht bij jullie afspeelde. Toen u expliciet de kans werd geboden om meer te vertellen, bracht u geen verdere informatie aan. Over de wijze waarop S. reageerde op deze aanval kan u helemaal niets vertellen (CGVS p 15).*

Eveneens cruciaal in uw verhaal is de link tussen de familie van S. en de talibanbeweging. Het waren immers de taliban met wie u het aan de stok kreeg na de aanval (CGVS p 12). Gevraagd waarom S.s familie de kant van de taliban koos, stelt u eerder nietszeggend dat 'iedereen zo zijn eigen denken heeft' (CGVS p 15).

Zoals hierboven reeds gemotiveerd plaatsen verscheidene elementen in uw verklaringen vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Zo bleven uw familieleden achter in Afghanistan en toonde u bijzonder weinig interesse in de dreigbrieven die zo belangrijk zijn in uw relaas. U legt de dreigbrieven overigens niet neer."

4.4.3.5. Ten slotte, treedt de Raad, bij gebrek aan enig verweer in het verzoekschrift en omdat ze pertinent en draagkrachtig zijn, de volgende motieven omtrent verzoekers tocht doorheen Europa en de door hem neergelegde documenten nog bij:

"Dezelfde apathische houding kenmerkt uw tocht doorheen Europa. Uit een opzoeking in de Eurodacvingerafdrukkendatabase blijkt dat u op 6 januari 2022 internationale bescherming aanvraag in Bulgarije, en op 24 februari 2022 in Oostenrijk. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u amper 24 dagen in Bulgarije bleef en vier dagen in Oostenrijk bleef (p12).

Ook reisde u voor uw aankomst in België eerst door verschillende veilige Europese landen zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, in het bijzonder Zwitserland en Frankrijk (DVZ p 12).

Dat u in verscheidene Europese landen een asielaanvraag indiende zonder zelfs maar het resultaat van de procedure af te wachten, en in andere landen geen bescherming zocht, plaatst ernstige vraagtekens bij de ernst van uw vrees. Indien u daadwerkelijk gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, kan op zijn minst verwacht worden dat u in het eerste veilige land in Europa dat u bereikt een verzoek om internationale bescherming indient en daar ook daadwerkelijk de beslissing afwacht.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt een kopie van uw eigen taskara voor. Een dergelijk identiteitsdocument kan hoogstens bewijzen wie u bent en waar u vandaan komt. Uw identiteit staat in deze beslissing echter niet ter discussie.

U legt documenten neer van pakjesdienst DHL die aantonen dat een zending die voor u bestemd was verloren ging. Dergelijke overmacht volstaat als verschoningsgrond voor het ontbreken van bepaalde originele stukken, maar hier dient te worden herhaald dat documenten enkel een ondersteunde rol kunnen spelen. Uw verklaringen, waaraan geen geloof kan worden gehecht, spelen een veel grotere rol. U legt drie foto's neer van verwondingen die u opliep in Bulgarije. Dit punt wordt niet door het CGVS betwist, maar er dient te worden opgemerkt dat de nood aan internationale bescherming steeds wordt afgetoetst aan het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit, in casu Afghanistan.

U legt een scan voor die verwondingen aan uw gebit toont die u zou hebben opgelopen bij een nachtelijke aanval in Afghanistan. Aangezien u dit incident verder niet inroept bij uw verzoek om internationale bescherming, is het stuk dan ook niet relevant voor de beoordeling ervan.

U legt kopieën neer van de militaire kaarten van uw broers M. en S., net als M.s bankkaart. Deze kunnen hoogstens het militaire profiel van uw broers staven, een element dat u in het geheel niet inroept bij uw verzoek om internationale bescherming. Als bewijsstukken zijn deze documenten dan ook niet pertinent. Bovendien legt u geen enkel bewijs neer dat de personen aan wie deze documenten toebehoren daadwerkelijk uw broers zijn."

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' *Dawat wa twa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn

en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen

met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (4) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.5.5.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen enkele concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van amper één jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker verklaart Afghanistan op 17-jarige leeftijd verlaten te hebben, was 19 jaar toen hij in België aankwam, heeft heden de leeftijd van 20 jaar en verblijft slechts één jaar in België. Verzoeker heeft aldus het grootste deel van zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende één jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 17 jaar in Afghanistan. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt toegelicht, heeft verzoeker verklaard negen jaar onderwijs te hebben gevolgd en nog steeds in contact te staan met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij er wel degelijk over een netwerk beschikt waarop hij kan terugvallen (NPO, p. 9 en 11).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende 1 jaar maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse

samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn jonge leeftijd geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. In het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Ter volledigheid wijst de Raad erop voor wat betreft de humanitaire crisis waarvan sprake in Afghanistan, niet tot gevolg heeft dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden

aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in

vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-Aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 – 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart uit de stukken van het rechtsplegingsdossier geen individuele elementen die ertoe lijden dat verzoeker bij terugkeer naar Nangarhar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker werpt hier middels zijn verzoekschrift geen ander licht op.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig op door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO